

läksid vissi aastat naagu lendes edasi. Kaup joostis ja kõik münd kõrvvalised ettevõtmised olid niisammati hea järje peal. Ja kuidas see kõik tuli? Seda kõik tegi Mihkli lahke ümberkäimine inimestega, seda ta hästi äratunda mõistis, tema auus meel, hea tahtmine, kindel meel ja truuvis ammetis, naagu kaa osavus ja hoolus. Pealegi ei raatsinud ta mitte üht silmapiiku tööta seista ja kui ühel pääval aega oli viitnud, pani seda kirja, naagu õnja Lutheruse sõber Melanchthon seda tegi, et teisel pääval jälle tasuda, mis tege matta jäi. Iganees tahtis aina Rotti Mihkli juures osta, seal sai ikka õige mõdeduga, et küll enamiõste alwemalt ja sagedaste kaa midaqit kauba peale. Illa oli Mihkli väike nali kääpäraast ja mõistis alati asju sedamoedi toimetada, et igauhel sest hea meel oli. Mihkli varas kasvisid sell kombel silmnähtavalt ja ta arvas sellepäraast kasuliku olevad, suuremat kauplust oma peale wöötta. Ta hüüris suurema poe, wöötti nooremat wenda, 14 aastase Hindreku kaa veel linna ja nõnda õe ja wennaga ühes wötsid kolmekesi tegevad olla. Tööd oli neil küllalt. Sest peale poe oli Mihkel Hoolas oma peale veel teist kauplust wötnud, naagu sinadega, puudega ja ajavilja müümist. Kaa wanemad olid end wiimaks linna asunud ja nende ülewaatmise alla andis ta aedasi,

nii hästi linnaš, kui kaa mõisade juures, kellest temale õnute ja marjade kauplemisega sinur kašu tuli. Nüüd oli Mihkel Hoola kaup õiete käimas. Igal pool tuldi temale uõtarusega vastu ja sellepäraast ta julges kaa oma ettevõtmisi wõimalikult laiendada. Et ta juba mõnda aega kauvade edasisaatmisist toimetas, siis juhtus ta pealinna üsna poolteist kogematta ühe kunitri ema kätte saama ja nüüd oli tema ettevõtmise õiete õitsemas. Ta oli sedamoedi raske töö, hooluse ja uõtarusega ja et ta ikka wähäm välja andis, kui siose wöttis, ema varas hästi mõistis suuremaks teha, rikkamaks ja suurema aaru päriliseks jaanud, kui oleks julgend atrivata. Ei unesgi ei olnud temale see mõte tulnud, nii kaugel järje peale saada, kui ta nüüd oli. Niga see tuli kõik sest, et tema kõige oma osavuse ja usjnuse juures ikka Jumalat meeles pidas ja Sellele ükki aaru andis, kes kõige asja tegija on. Ta partis Jumalat, naagu Joosep seda tegi ja ei jaanud oma õnne põhived mitte ühikeks, waid jäi alandlikuks ja armulikuks, kuni oma surmanu. Ja tihti näitas ta oma sobradele need paistid, millega ta kui waene poissike linna patjimud ja hoidis neid üleval, kui üht fallist mälästust ja tunnistust Jumaliku armust ja heldusest.